

## New York



Per Eloi A el dg., 09/09/2007 - 09:00

## New York

U2

-

All that you can't leave behind

#### Lletra original

In New York freedom looks like Too many choices  
In New York I found a friend To drown out the other voices  
Voices on a cell phone  
Voices from home  
Voices through the hard sell  
Voices down a stairwell  
In New York Just got a place in New York  
In New York summers get hot  
Well into the hundreds  
You can walk around the block  
Without a change of clothing  
Hot as a hair dryer in your face  
Hot as handbag and a can of mace  
New York I just got a place in New York  
New York, New York  
In New York you can forget  
Forget how to sit still  
Tell yourself you will stay in  
But it's down to Alphaville  
New York, New York, New York  
New York, New York, New York  
The Irish been coming here for years  
Feel like they own the place  
They got the airport, city hall  
This fall, this fall  
They even got the police  
Irish, Italians, Jews and Hispanics  
Religious nuts, political fanatics  
And still, how can we not like New York  
That's where I lost you  
New York  
New York, New York  
In New York I lost it all  
To you and your vices  
Still I'm staying on to figure out  
Midlife crisis  
I hit an iceberg in my life  
You know I'm still afloat  
You lose your balance, lose your wife  
In the queue for the lifeboat  
You better put the women and children first  
But you've got an unquenchable thirst for New York  
New York  
New York  
New York  
New York  
In the stillness of the evening  
When the sun has had its day  
I heard your voice whispering  
New, New York

#### Lletra traduïda

En Nueva York la libertad parece tener muchas opciones en Nueva York encontré un amigo para ahogar las otras voces  
voces en el telefono celular  
voces del hogar  
voces de la venta dura  
voces por la escalera en Nueva York, tengo un lugar en Nueva York.  
En Nueva York el verano se pone caliente, y llega a los cientos no puedes dar una vuelta a la manzana sin cambiarte de ropa  
caliente como un secador de pelo en tu cara  
caliente como un bolso de mano y una lata de en Nueva York, tengo un lugar en Nueva York.  
Nueva York, Nueva York.  
En Nueva York te puedes olvidar, olvidar de cómo sentarte derecho y quieto te dices que te vas a quedar pero es hasta Alphaville.  
Nueva York, Nueva York, Nueva York  
Nueva York, Nueva York, Nueva York  
Los irlandeses han venido aquí durante años se sienten los dueños del lugar tienen el aeropuerto, la municipalidad, concreto, asfalto, hasta tienen a la policia irlandeses, italianos, judios e hispanos, fanaticos religiosos, fanaticos políticos en el estofado  
viviendo felizmente, no como tu y yo, aquí es donde te perdi, en Nueva York.  
Nueva York, Nueva York  
Nueva York, Nueva York  
En Nueva York lo perdí todo por ti y tus vicios pero aun así me quedo para encontrarle sentido a mi crisis de la edad media  
choque con un iceberg en mi vida pero tu sabes que aun me mantengo a flote pierdes tu equilibrio, pierdes a tu esposa en la cola para el bote salvavidas  
Tienes que poner a las mujeres y los niños primero pero tienes una sed insaciable por Nueva York  
Nueva York, Nueva York  
Nueva York  
Nueva York, Nueva York  
En la quietud de la tarde cuando el sol ya tuvo su día escucho tu voz suspirando ven aquí  
pequeño Nueva York, Nueva York

## ... Déu sota l'asfalt.

---

Presses, fums, sobredosis d'informació, atabalament de veus, cacofonia, agressions visuals, ritme de semàfors, retícula de carrers, retícula de finestres, retícula d'horaris, problemes de veïns, la feina, la ràdio de fons en tot moment, la tele, els anuncis, el supermercat, l'ascensor cansat d'escoltar xerrades sobre un temps exterior que ell mai veu, passadissos de metro inacabables, pidolaires bruts a les cantonades, conversació supèrflua de café, les darreres modes de vestits, músiques i tabacs... heus aquí el marc de fons per cercar Déu. La ciutat és el nou claustre i la nova capella del monjo de l'asfalt. Estàs disposat a cercar Déu entre el formigó?.

---

## Déu sota l'asfalt de Barcelona.

---

**Un matí de pluja** Aquest matí he sortit de casa i plouia. No portava paraigües i m'ha fet mandra tornar enrera per anar-lo a buscar. Era tard i com sempre anava amb el temps just. El paissatge canvia molt quan plou. Hi ha més cotxes, la gent sembla més atabalada, les motos esquitxen els vianants i l'asfalt es mostra molt agraït perquè es remulla. Sóc a l'estació del metro i diuen que hi ha hagut inundacions i el primer convoi trigarà encara un quart d'hora en arribar. No m'atreveixo a agafar un taxi. Al carrer hi ha molt de trànsit i encara es faria més tard. Em tranquil·litzo, m'espero a l'andana, assegut en un banc, i observo: Una noia, vestida de negre, amb un posat aborrit i trist porta les ungles pintades de morat, els cabells amb tocs de color platejat, unes llargues mitjes negres i una mirada perduda. Veig tres senyores, deuen tenir uns quaranta anys. Parlen en veu molt alta. Diuen que els preus dels mobles s'han pujat, no entenc què diuen del carrer Mandri i del Passeig de la Bonanova. Dedueixo que van a treballar a les llars d'unes famílies benestants de la part alta de la ciutat. Un senyor, baixet, d'uns seixanta anys que porta un paquet amb dificultat, i amb la cara molla d'aigua que eixuga amb el mocador, es queixa de la pluja i del seu fill que li fa fer aquesta feina, precisament avui. M'ho diu a mi i me'l miro assentint. Un noi d'uns quinze anys amb una carpeta sota el braç. L'observo de reüll: fotografies, enganxines, rock català, i alguns cantants anglesos de moda. Em pregunta l'hora i em demana un cigarret. No en porto. Li ho dic i se'n va contrariat. L'andana comença a omplir-se. Augmenta el soroll, comentaris, alguns crits. Passa, entre la gent, un empleat del metro, amb gestos de que ell no sap res. La gent l'increpa. Entra, per fi, en el refugi que suposa la cabina de l'andana. Un altaveu dona una informació. No s'entén res. Ho repeteix. Sembla que diu "fins a Urquinaona". I jo, Senyor, sóc aquí. Enmig de la teva humanitat que tant t'estimes. Homes i dones que esperen, que pateixen, que lluiten i que ben segur et coneixen poc. Però tu ets amb ells. T'intueixo darrera la noia vestida de negre que busca una altra cosa, en les senyores, treballadores com tu, en l'home que ha de carregar aquell paquet sense saber el perquè, en l'adolescent que no s'acaba de trobar a sí mateix... i en tot aquest poble que, sota terra, està esperant el metro en un matí de pluja del mes de Febrer. **"Pregària des de la vida"**Quadrens EidesPere Borràs sj

---